

Надежда замълча, но очитѣ ѝ се напълниха съ сълзи.

Когато дветѣ бедни деца се разговаряха, спрени предъ магазина за кукли, незабѣлѣзано въ навалищата до тѣхъ, бѣха застанали Еди съ своята възпитателка, които сжщо бѣха излѣзли на разходка и ти подслушваха.

— Каква хубава сестричка имашъ, Ема, каза Еди, като излѣзе предъ дветѣ момиченца.

Въ сжщото време Еди подаде на Ема своята скъпа и хубава чанта, въ която имаше нѣколко жълтици и каза:

— Чантичката ще остане за тебе, Ема, подарѣкъ отъ мене, а съ паритѣ купи на хубавата си сестричка играчка, каквато тя си избере. Като каза това, Еди взе сбогомъ отъ децата и бързо заминаха съ възпитателката си.

Ема и Надежда останаха слисани отъ радостъ. Когато се съвзеха, тѣ решиха да си закупятъ нѣкои работи. Най-първо купиха на Надежда една голѣма и хубава кукла, купиха бомбони, една хубава вълнена фанела за майка си и още нѣкои потреби. Натоварени съ закупенитѣ нѣща, двѣтѣ деца се върнаха радостни у дома и разказаха всичко на майка си.

